

Ний знаемъ изворътъ на злото,
 Ний виждаме кой сѣй развратъ,
 Но, роби вѣчни на теглото,
 Навеждаме покорно вратъ.

Борба да водимъ не умѣемъ, —
 Ний малодушенъ сме народъ;
 Тамъ, гдѣто трѣбва кръвь да лѣемъ,
 Цѣнимъ безмислений животъ.

И нашата родина мила
 На хищници остава въ плѣнъ,
 Съвсѣмъ се ѝ вече разорила
 И разорява всѣки день!

Ще разберемъ ли ний най-сетнѣ,
 Че е позорно въ мракъ да спимъ?
 О, нѣма ли искра да свѣтне
 Вsrѣдъ тоя мракъ непоносимъ?

Не небесата на тепсия
 Дарятъ народни свободи,
 Не Богъ ще прати намъ Месия,
 Да ни избави отъ бѣди.

О, стига, стига вечъ съ търпѣне
 Да носимъ своя тежъкъ кръсть!
 Напрѣдъ въ борба за обновлене,
 Напрѣдъ за благородна мъсть!
